

LISTY GALANTSKÝM 25/2021

Milí bratia a milé sestry,

človek si ani neuvedomí a jeden rok jeho života je opäť za ním. Tak je to aj s našimi Listami galantským, ktoré práve dnes, zajtra oslavujú svoje prvé narodeniny. Vznikli z túžby duchovne prežiť aj koronakrízu a aspoň nejakým spôsobom zostať v kontakte s Vami, mojimi bratmi a sestrami, počas rôznych obmedzení. V roku 2020 sme vydali 12 čísiel a dnes sa Vám dostáva do rúk 25. číslo. Som vďačný Pánu Bohu za každého, kto si tieto Listy galantským aj otvorí a prečíta. Píšeme, tlačíme, skladáme a distribuujeme ich s nádejou, že Božie Slovo, ktoré k Vám v nich prichádza, Vám slúži na povzbudenie, napomenutie ale aj pozvanie prísť medzi nás.

Zároveň si s vďakou voči Pánu Bohu uvedomujem, že v tejto službe nestojím sám – sám by som to nikdy nezvládol. Zvlášť som vďačný za každú podanú pomocnú ruku pri ich rozdávaní do jednotlivých domácností, a to aj ľuďom, ktorí do kostola chodia len málokedy alebo už z akéhokoľvek dôvodu prichádzať nemôžu.

Listy galantským sú pre mňa spôsob, ako Vám chcem pripomenúť, že sme na Vás nezabudli a že nám na Vás záleží. Je dôležité, aby každý člen nášho cirkevného zboru, bez ohľadu na jeho okolnosti života, mal možnosť pravidelne načierať a piť zo studnice Božieho Slova, ktoré ponúka vodu života.

Miroslav Kerekréty

Kázeň na 18. nedeľu po Svätej Trojici, 3. októbra 2021

„I riekol im: Dajte si pozor a varujte sa akéhokol'vek lakomstva, lebo život človeka nezáleží v rozhojňovaní jeho majetku. Nato im povedal toto podobenstvo: Bohatému človeku prinieslo pole hojnú úrodu. Premýšľal teda a povedal si: Čo urobím? Lebo nemám si kde zhromaždiť úrodu. A povedal: Toto urobím: zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromaždím všetko obilie a všetko, čo mám. Potom si poviem duši: Duša, máš dost' všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel' sa! Ale Boh mu riekol: Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si pripravil, komu to zostane? Tak bude s tým, kto si zhromažďuje poklady, a nie je bohatý v Bohu.“

Evanjélium podľa Lukáša 12, 15-21

Milí bratia a milé sestry,

dnes máme poďakovanie za úrody zeme. Bohatá výzdoba chrámu nám má dnes pripomenúť Božiu starostlivosť o každého z nás. Kladieme si pred oči, čo všetko nám Pán Boh dal, aby naše „ďakujem“ bolo veľmi konkrétne a úprimné. My sme si na Silvestra 2020 s rodinou urobili zoznam, čím všetkým sme si za ten rok preskákali. Každý z nás mal jeden roh na papieri, kam sme zapísali, čomu sme počas uplynulého roku museli čeliť a zároveň, čím všetkým nás Pán Boh previedol. Napísali sme si veci, ktoré nás potešili, ale aj tie, ktoré nás trápia. Do stredu papiera sme napísali všetko, čo sme prežívali ako rodina spolu. Až keď sme si to všetko spísali, uvedomili sme si, čo všetko sa za ten rok udialo. Za dobré sme ďakovali a pri výzvach sme prosili o múdrosť a silu, aby sme to dokázali s Božou pomocou zvládnuť. Uvedomujem si, že nie vždy dokážeme byť vd'ачní. Oveľa bližšia je nám nespokojnosť s rozdielom medzi tým, čo by sme chceli mať a čo potrebujeme. Naša nespokojnosť narastá aj vtedy, keď sa nám zdá, že niekto druhý toho dostal v živote viacej ako my. A nespokojnosť vedúca k rebélii prichádza práve vtedy, keď si to ten, čo dostal podľa nás viac, ani nezaslúži. Potom sa spytujeme Pána Boha a neraz sa opovažujeme spochybňovať Jeho – Boží - spôsob riadenia sveta.

Vd'ачnosti sa musíme učiť! Nie je nám vlastná. Oveľa viac sa na svet okolo nás, ale i na vlastný život, pozeráme očami nespokojnosti ako pohľadom plným vd'ачnosti. Spoločnosť, v ktorej žijeme, nás presviedča o tom, čo všetko si zaslúžime a na čo všetko máme nárok. Veľa z toho, čo máme, považujeme za samozrejmosť. Neraz sa tvárimo, akoby to inak ani nemohlo byť. Keď veci

nejdú podľa našich predstáv, naše srdcia, ale i naše ústa, sú plné reptania i pocitu ukrivdenosti. Vlastné alebo prenesené (kniha, film) skúsenosti z kútov sveta, kde spoločnosť nefunguje ani tak ako tá naša, nám dokážu otvoriť oči a vidieť svoj život reálnejšie. Veľmi podobne to vnímame aj vtedy, keď sa nám zhorší zdravotný stav alebo nás niečo bolí. Akosi podvedome predpokladáme, že náš život musí byť zbavený všetkej bolesti a zdravotné komplikácie v ňom nemajú miesto. No potom stretne človeka, ktorého súčasťou života je pre nás nepredstaviteľné utrpenie a on je vďačný za každé nové ráno a nič z toho, čo má alebo čo môže robiť, nepovažuje za samozrejmé. Učme sa od týchto ľudí pohľadu na svet, život i všetko, čo nám Pán Boh vo svojej starostlivosti vkladá na našu púť životom. Naučme sa byť vďační, aby nás to nemusel naučiť náš nebeský Otec tým, že nám zoberie niečo, čo dnes považujeme za samozrejmosť.

Bratia a sestry, keď dnes rozprávame na tému vďačnosti, všimnime si muža z podobenstva. Pole mu prinieslo bohatú úrodu a on rozmýšľa, čo bude robiť. Nie je tam ani náznak prejavenia vďačnosti voči Pánu Bohu. Rozmýšľa racionálne, tak aby uchoval všetko, čomu pole prinieslo, ale chýba mi tam ten moment vďačnosti. Druhá vec je, že všetko hovorí v jednotnom čísle prvej osoby. Celý jeho vnútorný dialóg je takto postavený. *„Čo urobím? Lebo nemám si kde zhromaždiť úrodu. Toto urobím: zborím si stodoly a postavím väčšie a tam si zhromaždím obilie a všetko čo mám. Potom si poviem: Duša, máš dosť všetkého na mnoho rokov, odpočívaj, jedz, pi, vesel sa!“* Ak mu pole prinieslo naozaj veľkú úrodu – túto skutočnosť naznačuje fakt, že treba prerábať sýpky, tak túto úrodu nemohol obhospodáriť sám. Musel mať pomocníkov či nádenníkov. Jemu ale ani na um neprišlo, žeby sa s tým, čo má, alebo aspoň s tým, čo sa mu nezmesť do sýpky, podelil s tými, ktorí mu pomáhajú obhospodarovať polia. Nikde nespomína ani rodinu či deti, s ktorými by sa chcel podeliť alebo ktoré by z veľkej úrody mohli mať úžitok. Bohatý človek z podobenstva myslí a rozhoduje sa len pre seba. Tento spôsob myslenia je dodnes človeku vlastný. Poznám bohatých ľudí, ktorí ale životom kráčajú sami. Načo je človeku bohatstvo, keď sa o radosť z neho nemá s kým podeliť. Poznáte reklamu na euromilióny? V sérii týchto reklám mi to zvlášť udrelo do očí. Milionár žije sám na vlastnom ostrove, sám jazdí na koni, sám hrá futbal,... všetko robí sám. A tu chcem položiť dôraz na to, že môžeme byť

vd'ачní za ľudí, ktorí kráčajú s nami na ceste života. Nie sú to dokonalí ľudia, tak ako ani my nie sme, ale sú tu a môžeme sa s nimi podeliť o svoje starosti i radosti. V dnešnú nedeľu s názvom Poďakovanie za úrody zeme poďakujme Pánu Bohu aj za ľudí, s ktorými sa môžeme porozprávať, poradiť pri nečakaných udalostiach života alebo osláviť narodeniny či akýkoľvek úspech. Aj to sú dary Božej starostlivosti o nás. Źiadny úspech či bohatstvo sa nepočíta, keď sa oň nemáš s kým podeliť! Skúste dnes pri obede poďakovať Pánu Bohu za spolusediacich pri stole alebo aj tých, ktorí robia váš život krajší, lebo ním spolu s vami kráčajú.

Posledná myšlienka, ktorej sa dnes chceme venovať je v samom úvode prečítaného Božieho slova. „...varujte sa akéhokoľvek lakomstva, lebo život človeka nezáleží v rozhojňovaní jeho majetku.“ Túto myšlienku dobre rozvíja rečnícka otázka v závere podobenstva „...a čo si pripravil, komu to zostane?“ Toto je ukrytá skúsenosť každého človeka. Je jedno, koľko toho človek v živote „naškrečkuje“ a nahonobí, v jednom okamihu, a to bez ohľadu na jeho vzťah k Bohu – darcovi všetkého požehnania – to tu bude musieť nechať, lebo za hranicu smrti si nič nezoberie. Je teda na mieste povedať, že sú dôležitejšie veci v živote človeka ako nazháňať čo väčší majetok. Dni, týždne, mesiace či roky, ktoré nám Pán Boh dáva, by sme nemali „minúť“ len na získavanie majetku, ale využime ich aj k tomu, aby nám to, čo z Božej dobrotivosti máme, aby nám to aj prinášalo radosť a potešenie. A to nielen nám, ale aj tým, ktorých nám Pán Boh vložil do života. V poslednom čase sa často vraciam k myšlienke z iného podobenstva o nespravodlivom šafárovi: „Robte si priateľov z nespravodlivej mamony...“. Do hrobu si nikto z nás nič nezoberie, tak teda využívajme to, čo máme, aby sme potešili svojich priateľov, rodinu, deti či vnúčatá. Neľutujme dať či podeliť sa, lebo akokoľvek veľký majetok, ktorý človek má, nemá žiadnu hodnotu, keď sa o možnosti, ktoré človeku prináša, nemá s kým podeliť a nikomu neprinesie ani kus radosti.

Dnes teda chceme poďakovať svojmu Nebeskému otcovi za Jeho starostlivosť v každej oblasti nášho života, lebo nič, čo máme, kým sme a koho máme vôkol seba, nevnímame ako samozrejmosť. Hľadajme spôsoby ako niekoho potešiť tým, čo nám Pán Boh dal. Amen.

Miroslav Kerekréty – zborový farár